

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1919, sp. zn. R I 130/19

Číslo: 122/1919

Právní věta:

I společník, jenž není oprávněn zastupovati samostatně veřejnou společnost obchodní, může danou prokuru samostatně odvolati.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 05.04.1919

Spisová značka: R I 130/19

Číslo rozhodnutí: 122

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K návrhu A, společníka veřejné obchodní společnosti, jenž byl oprávněn zastupovati společnost pouze společně s druhým společníkem B. byla soudem prvé stolice (krajským soudem v Chebu) vymazána v obchodním rejstříku prokura, udělená dvěma prokuristům, i nebylo rozkladu B-a prvním soudem vyhověno.

Důvody:

Krajský soud přidal se při výmazu prokury k rozhodnutí c.k. nejvyššího dvoru soudního ze dne 17. února 1914, R II 136/14, zapsanému pod č. 233 v repertoři nálezů a uveřejněnému v úřední sbírce pod č. 1539, podle kterého může i ten společník veřejné obchodní společnosti, jenž není samostatně oprávněn zastupovati společnost, o sobě odvolati udělenou prokuru. Neboť navrhovatel byl oprávněn, jakožto společník učiniti návrh na výmaz prokury ve vlastním jméně. To vyplývá z čl. 104 odst. 2, na rozdíl od odst. 1 obch. zák., dále z čl. 118 obch. zák., jenž upravuje pouze účinky udělení a zrušení prokury vůči třetím osobám a vyslovuje zásadně, že se prokura uděluje jakož i zrušuje s právním účinkem vůči třetím osobám, byť se tak stalo pouze jediným, k zastupování společnosti oprávněným společníkem. Že v případě společného zastupování může každý ze společníků k zastupování oprávněných odvolati danou prokuru samostatně, k tomu dlužno tím spíše přisvědčiti, kdyžť jest i udělení i odnětí prokury čistě věcí důvěry, z čehož jde, že se prokurista musí těšiti důvěře všech společníků k zastupování oprávněných, že se tudíž jeho ustanovení může státi jedině v dorozumění všech společníků k zastupování oprávněných, jen odvolání však vycházeti může i jen od

jednoho z nich.

Rekursní soud (vrchní zemský soud v Praze) potvrdil usnesení soudu první stolice z důvodů téhož, obsažených ve vyřízení rozkladu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu B-ovu, poněvadž tu není podmínka, za kterých dle § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř.z. možno souhlasná usnesení obou nižších soudů bráti v odpor.